

Känslofällan

(Brev Sadananda 18.2.54)

into Swedish and © Kid Samuelsson 2006

Kära vän,

Jag har fått veta hur Ni fick en djup chock då Ni plötsligt mindes vad Ni vetat långt, långt innan Ni fick de fysiska och mentala höljen som täcker er atma.

Denna djupa längtan efter att göra seva för Henne (Radha) – eftersom Hon tjänar Honom (Krishna) – vilken Ni hyser i Ert hjärta, uttryckte Ni mycket vackert. Men det är en sak som Ni måste lyssna till mycket noga, och Ni måste lova mig att lyssna, vare sig Ni tycker om det eller ej! Det finns ingenting att vinna på att fly från den oangenäma värld vi lever i genom att kasta sig och dyka in i förverkligandets (erfarandets) sällhet. *Vår* andliga lycka är fullständigt oviktig, snarare ett hinder. Hennes och Hans lycka är allt. Även under den största entusiasm och trots alla extaser av sällhet måste vi gå steg för steg, annars tror vi att vi befinner oss på en hög nivå medan vi bara befinner oss på ett emotionellt plan, skapat av sinnet.

Det finns ett enkelt självtest: försök tänka att detta jag, mitt sinne, min kropp, min själ, mitt hus, min make och mina barn är Hans egendom. Jag är som en förvaltare som har blivit utsedd av Honom och som är förpliktad att se till att Hans egendom sköts på ett bra sätt och blomstrar. Vi måste stå med båda fötterna i *denna* värld av bittra realiteter och försöka få den doftande av Krishnas doft.

Caitanya Mahaprabhu och Hans eviga följeslagares liv levs under stor självbehärskning. De blygs snarare över extaser och håller dem utanför även sina närmaste vänners vetskap. Den rena atman i varje varelse *är* Hans dasa, Hennes dasi, det är bara så att deras sinnen inte vet om det. Såsom Hennes dasis och Hans dasas måste vi vara bättre medborgare, bättre makar, bättre fruar, bättre barn än alla andra. Vi måste först tjäna med det som är känt för oss, vår kropp, vårt sinne, våra familjemedlemmar, och betrakta dem som medel, som inslag i vår seva för Honom. Då upphör de att vara ogenomskinliga, de blir transparenta och de kan då också bli till Hans sevakas.

Jag har hört mycket om Er och jag vet att jag borde vara med er alla därborta. Men under tiden ska Ni göra alla Era rutinmässiga plikter i livet med ett kärleksfullt hjärta, med ett leende – i det att Ni vet att Ni utför dessa för Hennes skull. Avsätt en stund ledig tid till att läsa och studera noggrant det ni läser.

Krishnas rike, liksom Hans och Hennes gestalt är mer subtila än en gestalt formad av en tankevåg, av sinnets stoff, och mer fyllda av liv än den här världens mest energiske ungdom.

Så snart Ni känner att Ni håller på att förlora Er själv i någon extas, res Er då kvickt, gör något rutinarbete och sjung Hans Namn med ett leende. Gå inte in i *känslofällan*, in i dessa känslor som är angenäma för *oss*. *Hans* glädje stegras genom att vi tjänar Honom, och detta måste läras och är något som är hårt och torrt, som att bruka frusen åkerjord. Om vi gör detta så kommer *Han* att spira ur jorden,

inte *Era* känslor.

Förlåt mig dessa rader. Jag vet hur jag själv fick sådana extaser och fick lära mig att skjuta dem åt sidan.

Alltid i den Ena tjänsten
Er Sadananda

P.S. Jag är så lycklig att få höra om *Era* framsteg men jag vill att *rötterna* ska gå djupare, annars kommer slingerväxten snabbt att växa för högt och brytas! Skriv tillbaka till mig!

Rådhe! Rådhe!